Svatováclavská

Stráž

List pro katolický lid
Orgán katolických legionářů, jejich přátel, hraničářů a vojáků v záloze

Redakce a administrace
v Praze II., ulice u Půjčovny 4

Ročník II. | V Praze dne 18. února 1938 | Číslo 8

Těžké poslání našich hraničářů

–jvk– Ovzduší a poměry, ve kterých žijí naši čeští hraničáři ve zněmčeném území nejsou nikterak závidéníhodné. Těžká služba, drahota, – nenávist některých Henleinovou politikou zfanatisovaných občanů německé národnosti, kteří stále pošilhávají za hranice – o uvědomělých českých veřejně pracujících vedou „černé knihy" – toť úděl českých úředníků, zřízenců a malých živnostníků v těchto krajích. Už mnoho se o těchto bolestech namluvilo a napsalo, ale zdá se, že poměry jsou čím dále horší. České sebevědomí, vlastenecké nadšení v našem národě klesá. Rádi se opičíme po cizích vzorech, holdujeme sportu, atd., a zde je nejlépe viděti, jak to národu škodí. Vlastence najdeme pomalu jen v pohraničí mezi českými obyvateli. Najdeme zde i přes různá politická nepřátelství více pospolitosti a přátelství, ale je potřebí mravní i hmotné podpory těchto ideí z vnitrozemí. Nelze stále jen mluvit a psát, je také potřebí pro hraničáře a jejich rodiny něco dělat.

V prvé řadě měl by stát své úřady a podniky zde obsazovati výhradně spolehlivými českými lidmi a německé zaměstnance přeložiti do českých míst, kde by se řádně naučili státnímu jazyku. Tito ve svém okolí často podléhají agitaci, směřující proti našemu státu a nejsou proto vždy tak spolehliví, jak zájem státu vyžaduje. Budou-li úřady a státní podniky obsazeny českými lidmi, zvýší se prestiž státu, zvroste sebevědomí a posílí se tím střední živnostenský stav, který je trvalým a spolehlivým živlem. Němci pak v českém území budou své povinnosti ke státu a občanům vlivem prostředí konati řádně tak, jak toho suverenita státu vyžaduje.

Dalším požadavkem zcela oprávněným jest vyrovnání nejen ve státních úřadech, ale i vyrovnání a přijímání českých zaměstnanců do samosprávných úřadů a podniků ve zněmčeném území, percentuelně podle počtu českého a německého obyvatelstva. A to je nutno udělati zákonem, a mělo by se tak státi právě v letošním jubilejním roce.

Stát by měl dále vykupovati půdu a kolonisovati českými zemědělci, kteří by se zde trvale usadili a tvořili spolehlivý kádr v nejhorších chvílích. Za nimi přišli by živnostníci a tak by nám v těchto místech vyrůstaly ostrovy generací, věrně státu oddaných.

Je nutno také uvažovati o využití pozemků na místě vyčerpaných dolů a proměniti toto území v pole a luka, kde by se český živel mohl usaditi. Nabylo by tak zaměstnání desítky nezaměstnaných lidí, ubylo by státu břemen a posílil by se český živel.

Jelikož kraj není zemědělský, ale většinou průmyslový, nebo lázeňský, musí se největší část potravin dovážeti a už touto dopravou se životní podmínky zdražují a státní zaměstnanci zde živoří, zvláště když porovnáme v takovém Chebu anebo Podmoklech příjmy našich železničních zřízenců a zřízenců z Říše, a stát by měl proto zdejší své zaměstnance lépe honorovati, aby služba byla konána s láskou a nebyla pokládána za trest. Dobře situovaní zaměstnanci si mohou koupiti anebo postaviti domek, a usaditi se trvale a nebudou se stále domáhati přeložení do vnitrozemí.

Hospodářské zabezpečení hraničářů, jejich kulturní vyspělost a morální podpora národa, toť nutná podmínka života věrných strážců hranic, na které bude možno spoléhati v dobách dobrých i zlých.

Pro svorné soužití

Vydavatelstvem Svatováclavské Stráže byl jsem požádán o příspěvek do čísla téhož časopisu, věnovaného našim hraničářům. O čem mám psáti? Popisovati bídu našich českých hraničářů, ukazovati na útisk, který se jim ze strany našich německých spoluobčanů děje tam, kde tito uchvátili moc do svých rukou? Byl by to hodně obsáhlý předmět a pro většinu čtenářů snad i vítaný, ale já nemíním se podobnými věcmi zabývati. Vždyť té vzájemné nevraživosti, těch vzájemných bojů je ve světě tolik, že křesťansky, anebo alespoň lidsky cítícímu člověku nad tím srdce usedá. Líto jest mi zástupu, tato slova Kristova mohli bychom často aplikovati i na naše hraničáře. Tak často namane se mi myšlenka: Což pro Bůh, musí stále Němec nenáviděti Čecha, anebo Čech Němce? Nebylo by snad možné, aby tito dva žili pospolu jako bratři, anebo jako přátelé bez nenávisti a nepřátelství? Vím z vlastní zkušenosti, že by to možné bylo. Jako asi sedmnáctiletý mladík obdržel jsem zaměstnání v Pruském Slezsku. Uměl jsem sotva několik německých slov a proto dorozumívání bylo hodně obtížné, což ale nikterak nevadilo přátelským stykům. Pán, u kterého jsem byl zaměstnán, měl v závodě jako praktikanta, syna jednoho obchodníka, s nímž byl v obchodním styku. Byl asi ve stejném se mnou věku a stýkali jsme se dosti často. Jednou, nevím zda ve zlém úmyslu, nazval mne českou opicí. Němečtí spoludělníci byli by ho za to, ač se to jich netýkalo, citelně ztrestali a pán závodu pohrozil mu, že musí okamžitě opustit dům, stane-li se to ještě jednou. Byl bych lhářem kdybych tvrdil, že mi proto, že jsem byl Čechem, činěno bylo sebe menší příkoří, naopak těšil jsem se všeobecné vážnosti u všech Němců, s nimiž jsem se stýkal. To bylo právě v té době, kdy u nás v Liberci němečtí fanatikové krvavě znásilňovali Čechy proto, že se korporativně chtěli zúčastniti uvítání svého panovníka, císaře Františka Josefa. Pátráme-li potom, kdo asi je tím zloduchem, který rozsévá zášť a nenávist mezi jednotlivé kmeny různých národností, přijdeme k úsudku, že to je špatný, pravdy se štítící tisk. Poznal jsem to také tenkrát na tamním německém, v kraji tom vycházejícím časopise. Jednalo se o následující případ. Na české straně Krkonoš, v malé vesničce, vypukl oheň, který podle zprávy tamního časopisu měl úkladně založiti český člověk. Co tu bylo psaní o „Czechische Unverschämlichkeit", o české nestydatosti a pomalu celý český národ činěn za případ odpovědným. Na konec se pak ukázalo, že případ udál se v úplně německé vesnici a pachatelem nebyl Čech, ale Němec. A o této opravdové německé nestydatosti, dotyčný časopis již nepsal. Než jako křesťané musíme býti spravedliví a proto nutno přiznati, že i někteří také Češi, nesou také vinu, na některých nezdravých poměrech. Uvádím opět případ z vlastní zkušenosti: Šel jsem z domova do Pruského Slezska přes Krkonoše a sešel se s člověkem, Čechem, který jsa v Německu zaměstnán, viděl v Německu jen všecko nejlepší a svoji vlast, svůj český národ nespravedlivě posuzoval a odsu-

Několik slov hraničářům

Nyní se mnoho píše o hraničářích a zdá se, že se o hraničáře zajímá kde kdo a skoro by se řeklo, že jsou nejváženější částí národa a státu. Když to bude trvat dále a ustavičně, nemůžeme a nebudeme proti tomu nic namítat. Již proto ne, že snad žádný stát na světě nemá tak krásné hranice jako Československo a musí být ctí na nich stát a je bránit. Ne s puškou v ruce, doufejme, že toho nebude v dohledné době třeba, ale řádným plněním povinností. V době míru není lepší obrany státu a jeho hranic. Díváme-li se na hraničářský problém s tohoto hlediska, chápeme nejen odpovědnost hraničářů, nýbrž i povinnost státu k nim.

Minulost česká zná hrdinnost hraničářů. Chodů a že cítíme velikost té minulosti, je patrno z toho, že ji ve školách, v tisku ukazujeme těm, na nichž spočívá budoucnost, svým dětem, které milují „Psohlavce". Říkám: milují a říkám: Děti. To znamená, že ji milují i dospělí, jinak by tu lásku nevštěpovali malým. Nuže, Chodové byli věrní, byli poctiví a lnuli celým svým srdcem k lesům, pralesům, které jim představovaly krásu vlasti. Staleté stromy, pevně a hluboko zakořeněné v zemi, hýčkající na svých kořenech mechem pokryté kameny, ne kameny, nýbrž halvany, mluvily jim řečí o nezničitelnosti celého národa, jehož krev procházela i jejich srdcem. Při tom byli Chodové chudí, těžce si dobývali chleba, ale měli jedno nesmírné bohatství: Byli to lidé víry a jejich hrdina Kozina, ve chvíli, kdy již měl stát před soudem Božím, na víře založil svoji spravedlnost: Lomikare, Lomikare, do dne a do roka... Sedlák snad nikdy ve svém životě, i když žije 90 let, nevyřkne slova: spravedlnost, jako nevyřkne slova: víra. Musil by jenom ustavičně opakovat: Žiji. Život je mu ve víře a to stačí na všechno. A poněvadž základnou lásky je víra, nedivme se, že Chodové byli tak věrní.

Na tento základ se u nás zapomnělo a zapomnělo se na něj i na hranicích. A chtějí-li naši hraničáři, naši věřící hraničáři, jimž píši tyto řádky, být hradbou, pak musí stůj co stůj, přetvořit prostředí ve smyslu chodském. Poněvadž sever Čech rychlým rozvojem průmyslu ztratil víru i sílu z víry tryskající, jest povinností našich lidí, vrátit mu ji. Je to těžký úkol, nesmírně těžký, ale věřící hraničář jej na sebe musí vzít a musí se postarat, aby byl proveden.

Z toho plynou další povinnosti. První z nich je, že musíme spojovat, sjednocovat, tvořit tábor, ve kterém vždycky zvítězí nad denními a malichernými starostmi a roztržkami zájem celku, vlasti, národa, státu. Je smutným zjevem v obcích a městech na hranicích, že Češi jsou rozpolceni, že spolu nedrží a nejdou. Jsou tam strany jako ve vnitru země, ale je tam ještě něco dalšího, a to vzájemné nepřátelství. Co se odbyde ve vnitrozemí ve spolku nebo ve spolcích, tam to má ohlas nejen v celé veřejnosti, nýbrž i u ne-

Vina Svobodová:

Národní vlajka

(Zhudebněno prof. Jar. Fialou jako smíšený sbor.)

Jsem vlajka národa —
jsem výkřik jeho síly,
jsem úsměv, vzpomínka,
naděje hradba jsem —
červená, modrá, bílá.

Jsem červená —
jsem barva, která hoří,
jsem plamen nadšení, odvaha hrdinu.
V srdci drahého národa od věků
kvetla jsem
jak růže z purpuru.
Jsem dějin krev, jsem píseň boje,
kovová polnice —
jsem strážný oheň na hranicích země.

Jsem bílá —
Křišťál jsem a sníh,
čistoty, míru, svěžím květem jsem.
Národa neposkvrněná čest,
štěstí a práce velikých duchů,
na cestách lidu čisté světlo jsem.

A modro nebe jsem, jež zachyceno
zemí,
radostná naděje budoucích dnů,
jsem hvězda národa, jsem blankyt nad
věžemi měst,
nad horami a lesy —
jsem dík svobodné země věčnému nebi,
jsem srdcem zvonu, který zlatě zpívá.

Jsem vlajka národní, rozkvetlá v srdci
země,
jsem růže, světlo, naděje úsměv jsem.
Jsem červená, jsem modrá a jsem bílá.

zoval. Nesouhlasil jsem s ním, obhajoval svoje češství a svoji vlast i její možnosti a výsledek byl ten, že takový podařený Čech býval by i schopen dopustit se na mně násilnosti proto, že jsem s jeho odroditelnými názory nesouhlasil. Poturčenec, horši Turka. Kolik takových poturčeneckých jmen nalezli bychom mezi těmi, kteří stěžují život našich hraničářů. Doufám, že mezi našinci nenajde se nikdo, kdo by k takovým náležet chtěl. Jen křesťanská idea všelidského bratrství může umožniti přátelské soužití mezi národy i v Čsl. republice. Bez této, námi hájené základny, nikdo toho nedocílí. Pracujme, aby se tak stalo co nejdříve.

Veritas.

přátel, kteří vidí v zeslabení skupiny určité obce nebo města zeslabení třeba národa nebo státu. Zde mají katoličtí hraničáři slovo. Slovo, které musí být činem: sjednocovat, zmenšovat a mařit rozpory. K tomu je třeba dvou vlastností: shovívavosti, úcty k sobě a druhému. Pro člověka víry to není těžké. Je zde toliko jedno nebo dvě nebezpečí, že mu nebudou na počátku ostatní rozumět, nebo že se bude sám cítit vysokým, ale to se dá přivésti do rovnováhy jednou maličkostí: pokorou. A ta není těžká. Někdy je nucená.

Bylo řečeno dost o povinnostech našich hraničářů a snad si řeknou, že toho od nich mnoho chceme. Ale když jim věříme, když víme, že přinášejí velké oběti, když mají být tmelem, pak jim můžeme pověděti, co jsme řekli. Na konec by bylo třeba napsat, jaké by měli míti hraničáři výhody. Je to nepěkné sice slovo, ale je nutno je pronést. Hodnotil bych je podle několika odpovědností.

Nedávno byla uveřejněna v novinách statistika, z níž vysvítá, že u obyvatelstva na našich hranicích jest hodně okresů, ve kterých je málo dětí. Je to právě na hranicích, na nichž nám záleží. Ty okresy jsou německé, našich lidí je tam málo. Ale může jich tam býti více. A mohou býti dobrým příkladem. Stát je povinen podporovat rodiny, které mají více dětí. Umožňovat jim vzdělání. A stavět muže na odpovědné místo. Muže, kteří si jsou vědomi své odpovědnosti jako otcové spořádaných rodin. Muže, kteří nepovažují za trest, když jsou na hranicích.

Je nutno podporovat hraničáře, aby si nemohli a nemusili stěžovat, že se jim za těžkou a záslužnou práci nedostává uznání, na které přece mají právo. Lásku k nim třeba osvědčovat i skutky, na které hraničáři právem čekají.

Věra Procházková:

Poctivyj Chod

Děreček Kílmanojic patří eště do tý starý, předválečný sorty poctivyjch Chodů, ne, že bych ty nyniiší, mlačí, se vopovážila někerak hurážet – dyby nebuli, špendlíčkem by je mušel ze zemi ryjpat – hale tuten děreček je tuze povedenyj fiškus, druhýho haby pohledal! Koukyjte, co von šecko dokáže: v letě pase husy, má je tuze vochočený, jen si vodpočne na mezi, huž přídou ha tlačí se mu na klín, haby sedílv na měkkým – vodí je po strníštěti ha vokazuje jim klásky, posbírává klásky ha je tulik horlivyj, že nakonec se plahočí, v řibetě prohnutyj, po poli, von napřed, husy za ním, čekají, haž jim ňáký sousto sežene ha poslouží jim pod zobák.

Ináč sedí na kanapeti, nacpává ha roužíná faifku, skovává čínerný voči pod šedivý, hustý vobočí, kerý se mu karak dje perutě prostírá na kraji čela, při tom pomalu vypravuje ha vypravuje ha pamět von má dobrou, pravdivou, nihdýž hani písmenku nepřekroutí.

Děreček dělál šecko možný: v Potřekově pracoval s babičkou na stavu, tkáli kanafas, pěknyj barevnyj, dyž bulo víc díla, pracovali celyj den ha kolikrat přes noc, haž do svítání, třídali se.

Podle svýho řemesla patří k zedníkom, k tý branži, hde se staví tovární kominy. V tý době, hdy bul mladyj, chodili hodně z naší strany do Vídni, Vídeň bula našim lidom druhým domovem, tám se držíli, dyž se jim podařilo, scukli se do party, domluvili se, ty jistý známí z jednoho kraje, tám se uhnízdili, chodili do Prodru, k Aknesprunl, do Štefanskirche někerou dobu se ženama ha s dětma, něhdy sami – Potřekovo v tích dobach vypadalo pryj jako dyž šecky muzský z vesnice vytluče.

Nejlepčí zpomínky, kerý děreček Kílmanojic ze svýho života pamatuje, sou na tu dobu, dyž v Potřekově maloval malíř Špilar. A jejej, se Špilerem sem něco hužil – mockrat sem mu stál k vobrazu ha nejenom já, šický z naší rodiny. Jerenkrát maloval sladovnickýho; tenkrát sem si voblík černou bestu, falešný, vysoký boty, do ruky sklenici s pjivem. Jak ztratilo pjivo čepici, šlo se pro iný. Stál sem podepřenyj vo sud ha k tomu vobrazu dělál Špilér protějšek ženckou, vopletenou v rožních, držíla sklenici vína. Ta žencká bula Baruška Buršíková."

„Nebo jindy maloval jak vořou na Díloch. Esli víte, na Dílech míli tenkrat takuvou votročinu, dobytka bulo málo, vypomoh holt jeren soused druhýmu, vorali lickým potahem. Šest jim tahalo pluh, sídmyj voral. Dyž to Špíler maloval, tak sem se mušel několikrat měnit z místa na místo. Buli sme v atelíru tří."

„Helete, jerenkrat sme teký dělali pro Špilera veselku, bulo to u Hadamů v hospodě, tám bula náše babička v šerce s pantličkama ha potom ve starodávným koláči. Hdo tenkrat přišel do hospody, mušel pjít venku, dovnítř nesmíl."

„Má sestra Marie je malována, jak peče livance; bulo to u Kubíčků v krbu, zadělala si ha pekla, esli věříte, míla celou ruku vopálenou, jak dlouho držíla."

„Tenkrat, tocerozumí, v Potřekově, lesy při ruce – sem si lezhdys zapytlačil; jerenkrat teký s ňákým Heindlem, ten huž je ičko mrtvyj – šli sme na zajíčka ha četnicí se vo tom ňák dověděli, holt, že si na nás dočlápnou. Sedili hu pjiva ha povídali si to v hospodě – nevěděli, že je Špíler poslouchá. Von přilít k nám – pryj, Kube, šecko skovyj, dou sem četnici! Skoval sem to do Špílerovo dříví – ha četnící nepřišli."

„Nyjlepčí, co se mně pri tom malování libilo, bulo, dyž sem stál k vobrazu „Pytlák". Jó, pane, to sem míl teplyj, zimní kabát, vysoký boty, krčil sem, jako dy třílím. Na hlavě sem buly v atelíru postavený ha dělal sem, jako dy třílím. Na hlavě sem míl fajnovou čepici, takovou huž dneska nenajdete, bula pošitá liščinou ha dala se klopit a huvázat pod bradu. Tu čepici Špíler vodvez ha víckrat nepřivez. Copa, je na pravdě boží; hupomínat ho neburu!"

Děreček ve svý mladosti provandroval celou byjvalou rakouskou zem – pomatuje, hde sou mosty, hde jaký továrny, jerenkrát cestoval ha cestoval, večer přišel ve vesnici do hospody, vokáže svou kartu – ha ty prach! hostinckyj na něho kouká, pryj – hdepa ste se tu, mladíku, vzel, dyť vy uj ste ze hranicema, dyť ste ve Frankrajchu?" Bul hodnyj, ten Francouz, dal mu najíst ha ešte něco na cestu, ráno děrečka doprovodili k hranicom ha von se pustil zpátky. Dyby ho teď nedržíly leta, hdopaví, kam by eště vyrazil!

Před 20 lety na plese Jiskráků v Jekatěrinburku

Pamatujete na náš ples v Jekatěrinburku? – Letos 5. a 6. června bude oslavovat v Terezíně ruská legionářská jízda dvacetileté výročí založení prvního jezdeckého pluku Jana Jiskry z Brandýsa.

První jízdní pluk Jana Jiskry z Brandýsa založen byl bratrem majorem Kosovským. Původní jméno zakladatelovo bylo Linsbauer. Zakladatel, tehdy as 55letý, býv. rak.-uherský major, byl přesvědčením dobrý Čech, muž ušlechtilé povahy. Zemřel později ve vlasti.

Pluk vznikl v Čeljabinsku. Bratři kteří ku pluku přicházeli, byli většinou dragouni, neb huláni z rakouské armády. Výcvik proto rychle pokračoval. Během dvou až tří měsíců byly dvě škadrony v poli.

Pluk sám se vyznamenal za četných bojů a šarvátek na Sibiři; znám je jeho slavný ústup ze stanice Zimy až do Irkutska při čtyřicetistupňových mrazech.

V roce 1919 dlel pluk na odpočinku v Jekatěrinburku, dnešním Sverdlovsku. Někteří bratři usmyslili si pořádati ples. Návrh všeobecně s radostí přijat. Přípravy vykonány co nejrychleji, neboť pluk mohl býti každou chvíli povolán do pole.

Pro ples zvolena budova dívčího gymnasia, která byla vyzdobena od schodiště až k sálům. Velký sál, ve kterém se tančilo, vyzdoben byl v čs. národ. barvách a různými zbraněmi. Menší sál byl upraven jako rytířský stan, místo stolů napodobeniny bubnů s jezdeckými sedly místo židlí. Mimo toho zařídili bratři – bar. – Bylo to v jiné místnosti, jež rozdělena byla na několik boxů znázorňujících stáj pro jednoho koně. Čistě vojenský nápad. Dva balíky lisovaného sena s pokrývkou, pytel ovsa a na stěně zavěšený postroj na koně.

Přízemní místnost upravena jako šatna, odkud bratři důstojníci uváděli vzácné hosty nahoru do sálů na vyhražená místa špalírem bratří po schodišti stojících, v jezdeckých stejnokrojích s červenými kalhotami, s furiantskými poděbradkami na hlavách a s tasenými šavlemi v rukách.

Mnohá dáma, procházející špalírem živých soch, povzdychla si – Vot krasivyj. – Ve velkém sále zvala k tanci hudba dělostřelců (tehdy jsme svoji ještě neměli), hosté byli obsluhováni krásnými ruskými dívenkami, oděnými v náš jízdecký stejnokroj, s červenými suknicemi na místě kalhot a s poděbradkami na hlavách. Na plese byli jsme každý co nejlépe vyšňořen a vyleštěn, že nebylo ani dobře rozeznati důstojníka od vojáka a také nebylo ani třeba.

Dámy na to příliš nehleděly a vybízely nás samy k tanci. A jaké to byly dámy. Řada šlechtičen a dam z nejlepší společnosti. Jaká nádhera toalet, šperků a oslnivých obličejů! Mnohému z toho šla hlava kolem a mnohý se také toho večera radoval naposledy.

Radost zářila každému z nás v tváři a mnohý bráška mladý i starší cítil dlouho žár polibku na rtech, jímž byl v – boxu – při sklence likéru svojí tanečnicí obdařen. – – –

Takový byl asi náš první ples v Jekatěrinburku 14. ledna 1919.

Výnos plesu, jenž nebyl malý, neboť vstupné bylo 40 rublů, věnován byl ruskému Červenému kříži.

Snad by se dal po dvaceti létech opakovati ples podobného rázu v Praze na Slovanském ostrově. Byl by zároveň sjezdem dosud žijících bratří Jiskráků. Jistě by byl ples navštíven hojně i nynějším aktivním důstojnictvem, poddůstojníky i vojáky a civilním občanstvem, takže by měl tolik úspěchu, jako kdysi.

Josef Balín.

Z legionářského života

Oslavy bitvy u Bachmače a plukovní slavnosti 6. pěš. pluku „Hanácký gen. Janina" v Olomouci konají se v březnu t. r. Apeluje se na hromadnou účast legionářů a zvláště na účast všech, kdož bojovali u Bachmače. Slavnost má býti manifestací pro brannost národa a budou k některým podnikům přizvány školy. Propagační plakáty a vkusné odznaky budou zavčas dány do oběhu. Hanácká veřejnost se vším právem na tuto vojenskou slavnost těší.

Oslavy 20. výročí založení p. pl. 32 „Gardský". Pěší pluk 32 „Gardský" v Košicích vzpomene pod protektorátem presidenta republiky Dr. Ed. Beneše, v rámci celostátních oslav, ve dnech 23. a 24. dubna 1938 dvacátého výročí založení pluku v Itálii. Výbor pro pořádání oslav upozorňuje všechny bývalé příslušníky pluku z Italie a nynější své příslušníky na připravovanou oslavu a prosí je, aby pokud se chtějí zúčastniti oslav, zaslali přihlášky „Sdružení italských legionářů Praha-Bubeneč 641, Bajkal", buď přímo nebo prostřednictvím příslušných leg. organisací. Pro účastníky oslav bude povolena 50% sleva na železnici. Podrobný program bude účastníkům co nejdříve zaslán.

Dějiny pěš. pluku 6. „Hanácký gen. Janina" byly vydány slavnostním výborem pro pořádání oslav bitvy u Bachmače. Doporučujeme tuto knížku všem bratřím, jako vhodnou pomůcku pro přednášky. Cena 5 Kč. Knížka obsahuje značný počet ilustrací, které činí tento historický dokument ještě cennějším. Dějiny pluku sepsal br. mjr. pech. C. Kokojan.

Pěší pluk 35 „Foligno". V rámci celostátních oslav 20. výročí trvání Československé republiky, konaných pod protektorátem presidenta republiky dr. Eduarda Beneše, pořádá pěší pluk 35 „Foligno" oslavy 20. výročí svého trvání, spojené se sjezdem legionářů, kteří jsou a byli příslušníci pluku. Velitelství pluku žádá legionáře, bývalé příslušníky pluku, aby mu zaslali své adresy.

Jubilejní oslavy 12. pluku generála M. R. Štefánika. Na jaře letošního roku oslaví 12. pluk generála M. R. Štefánika v Komárně 20. výročí svého založení. Za tím účelem žádá všechny bývalé příslušníky tohoto pluku, aby oznámil adresy svého bydliště, jakož i část (rotu), u níž v zahraničí sloužili, výboru pro pořádání oslav do Komárna.

Četli jste již povídku E. Dostála „Vánoční pout do československého vojska na Rusi"? Ne-li, objednejte a zařaďte do své knihovny a zvláště do knihoven katolických spolků. Cena jest tak nepatrná, Kč 3.—, a to na prospěch chudých, nemocných legionářů, vdov a sirotků, že si knížku může koupiti každý. Dodá Zemský svaz Ústřední jednoty čsl. legionářů, Praha II., Národní tř. 30.

Sociální ústav legionářský pojmenoval na počest padesátých narozenin br. generála Syrového „Legionářský léčebný dům" v Píšťanech jeho jménem.

Sdružení legionářů 2. pluku „Jiřího z Poděbrad" vydalo za redakce br. Jar. Šaury svou první „Ročenku".

Bratr generál Mikuláš Čila, jeden z prvních dobrovolníků naší vojenské revoluční akce v Rusku, odešel 1. února t. r. do výslužby.

Jubilejní výstava legionářských památek a literatury v Praze. V rámci oslav 20. výročí trvání Československé republiky bude uspořádána ve výstavní síni „Elánu" v Praze pamětní výstava vzácných památek ze zahraniční činnosti našich legií za světové války. Zároveň bude vystavena legionářská literatura. Výstava má býti zahájena v červenci tohoto roku a potrvá přes celé léto.

Slovenští kněží pro obranu státu. V Bratislavě se konal kurs duchovních o protiletecké ochraně. Zúčastnilo se na dvě stě kněží. V zaslaném projevu biskup Jantausch uvedl, že i kněží musí počítati se skutečností. Musíme být na všechno připraveni. Kněz je mezi lidem a musí ho připravit na hrůzy války a kdyby něco vypuklo, nesmí ztratit hlavu a srdce. Kněží v takovém případě musí poskytovat první pomoc, radit a zabránit panice.

Pražskému členstvu Jednoty přátel. Hodláme uspořádati exkursi do Památníku odboje. Výklad podal by odborník. Kdo máte zájem přihlaste se u br. Jos. Křiklavy, Praha XIV. II., Dačického 1150.

Legionáři tarokáři,
scházejí se v restauraci **U HORTÍKŮ,** (př. Otto Špírek), v Praze II., roh Moráně a Václavské ul. **Doporučujeme.**

Navštivte určitě náš společenský ples, Vstupné Kč 8·— vč. zem. dávky, studenti a vojsko polovic. Hudba př. B. Rabana.

Hraničář

Teplice-Šanov

Již příští neděli, t. j. 27. t. m. pořádá místní jednota čsl. Orla masopustní večírek v Lázeňském domě. I masky mají tentokráte přístup, vstupné jest levné pouhých 5 Kč, hraje zase chvalně známá Volínová kapela, proto se těšíme, že naši přátelé v hojném počtu večírku se zúčastní. Jelikož masky se mají u pokladny vykázati pozvánkou jako legitimací, prosíme, kdo snad dosud pozvánky neobdržel, aby se o ni laskavě přihlásil u funkcionářů Jednoty.

Divná móda. Ženy v kalhotech a v mužském obleku jistě na nás působí divným dojmem. Při zimním sportu v horách jsme na ně zvyklí a nedivíme se, přicházejí-li v lyžařském úboru i do kostela. Ale pro město se podobný úbor do kostela nehodí. A promineme-li to mladým dívkám, které se nemohou dočkat a hned z kostela ujíždějí do hor, pohoršuje nás tím více pohled na vdané ženy, které si mají býti vědomy, že jejich ženská inteligence v kalhotech se prapodivně vyjímá. V létě polonahé, v zimě v kalhotech, má to ta ženská móda divné rozmary.

Sněhová bouře překvapila v týdnu po pololetních prázdninách naše město a ještě více si zařádila v Krušných Horách. O její prudkosti svědčí, že zeď na dvoře Lidového domu byla větrem smetena jako hromádka karet. Zlomyslní lidé sice tvrdí, že byla tak špatně a chatrně postavena a že by měl býti pozván stavitel z Prahy, který Lidový dům stavěl, aby shlédl, jak jeho zedníci pracovali, a nechal zase zeď dáti do pořádku. Ale podobné řeči se vedou při pivě a těžko se dokazují. Přece víme, jak levně a solidně stavěly u nás v pohraničí pražské stavitelské firmy, co nám toho naslibovaly a kolik těch slibů zůstalo nesplněno. V našem Lidovém domě jedna zeď se již před časem zřítila, tentokrát jest to druhá a doufáme, že poslední. – V Cinvaldě byla sněhová bouře ještě mnohem prudší. Státní silnice ke hranicím byla tak zaváta, že ani auta ani autobusy nemohly jezdit, sněhový pluh byl po několik dní plně zaměstnán odstraňováním sněhových spoust, lidé po kolena se brodili sněhem, rodiče se báli poslati své děti do školy, ba ani pošta nemohla v den bouře doručovati. V lesích vítr lámal stromy zatížené sněhem jako sirky a způsobil tak veliké škody. I lyžaři musili v tento bouřlivý den seděti v boudách u kamen, na lyžování nebylo ani pomyšlení.

Návštěvníci městského kina byli minulý týden příjemně prekvapeni. Promítán byl film „Miláček námořníků", ve kterém hlavní roli hraje malá Trudička Starkova z Vídně. A tato teprve sedmiletá kinová hvězda přijela se svojí matkou do Teplic, aby byla předváděni filmu osobně přítomna. Děti i dospělí měli velikou radost, když mladičkou kinohvězdu na vlastní oči spatřili.

Teplický sportovní klub „T. F. K. 03" se těší a počítá s naprostou jistotou, že již po ukončení letošní ligy zase bude zařazen mezi ligová mužstva. V německé divisi ukázal svoji naprostou převahu a uhájil první místo, rovněž v posledním Vršovickém turnaji ocitl se na prvním místě, a proto jeho naděje dostati se do ligy, jest jistě oprávněná.

Zločinnost nebo bída? V těžkých dobách krise a nezaměstnanosti mnozí lidé chápou se všech možných prostředků, aby jen uhájili živobytí a své rodiny zachránili od smrti hladem. Jsou-li tyto prostředky, krádež, loupež či jiné zločiny, nebude jich nikdo schvalovat ani hájit. Ale často bývá za těžko rozhodnouti, jedná-li se o zločin, i když snad světská spravedlnost o zločinu mluví. U nás v pohraničí jest to v prvé řadě pašeráctví, kterým mnoho lidí shání bídnou, a velice nebezpečnou skývu chleba. Minulý týden zastřelili němečtí finančníci u Fojtovic pod Komáří vížkou mladého muže Fr. Procházku z Maršova, když se vracel z cesty do Německa. Pašerák, řeknete, dobře se mu stalo. Ale nesuďte, abyste nebyli souzeni. Což víte, jak dlouho třeba tento muž byl bez práce, nemá-li doma staré rodiče, ženu a děti, které musil živit. Němečtí finančníci toho také nevěděli a proto neměli práva jako zločince odstřeliti člověka, tím spíše, když již se

Překvapující návštěva dra Schuschnigga u Hitlera

Návštěvu rakouského spolkového kancléře Dra Schuschnigga u Hitlera nikdo nečekal a není divu — že se po ní a kolem ní rozvinula spousta nejrůznějších dohadů. 11. července r. 1936 byla podepsána mezi Rakouskem a Německem smlouva, která zaručovala nezávislost prvého. Ale nicméně propaganda nacistická v Rakousku neustávala, ačkoli vláda si počínala proti hakenkreuzlerům se vší rozhodností. V posledních dnech, právě ve spojení s událostmi v Říši, nabývala tato propaganda nebezpečných rozměrů. Překvapovalo, že si Dr. Schuschnigg nevede proti ní tak energicky jako dříve. Komu záleželo na tom, aby měli nacisté volné pole působnosti? Pravděpodobně Italii, která by si přála, aby Vídeň se připojila na osu Berlín — Řím a zároveň k protikomunistickému paktu. O tom se jistě jednalo u Hitlera, a poněvadž Rakousko potřebuje pro svůj obchod Německo, lze předpokládat právem povolnost Dra Schuschnigga. Hitler prý se zase zavázal, že ve svém prohlášení, které učiní 20. února, uzná formálně vlasteneckou frontu a zruší všechnu podporu nacistům v Rakousku. Ovšem je zde ještě jeden bod: Je možným rozšíření rakouského kabinetu o jednoho nebo dva ministry hlásící se, nebo aspoň sympatisující s nacismem. Mluví se o Seyss-Inquartovi, který je katolíkem, ale rozhodným přívržencem hakenkreuzu. Tento muž se má státi ministrem vnitra a to je znepokojující zjev. Za daných okolností se stává ilusorním i případné prohlášení rakouské nezávislosti Hitlerem. Situace Rakouska je tedy velice vážná. V ohledu mezinárodním je nutno mluvit o úspěchu Mussoliniho, který buduje silný blok protidemokratický a daří se mu to.

Hlasy ciziny o rakouských událostech

Je nesporné, že vývoj rakouských událostí a důsledky jeho jsou a budou dalekosáhlé. Tak to chápe i cizina, která si klade otázku, zda ujednání mezi Schuschniggem a Hitlerem neznamená vůbec konec Rakouska.

„Times" prohlašuje, že kapitulace Rakouska před Hitlerem by znamenala „finis Austriae".

„Daily Telegraph" soudí, že odmítnutí Hitlerových požadavků by znamenalo nacistický puč, přijetí že vyvolá konferenci států Malé dohody a jejich protest.

„News Chronicle" ve článku „Pod tlakem" označuje postavení rakouského kancléře za nejobtížnější na světě. Rovněž Paříž je zneklidněna.

„Petit Parisien" přináší podrobnost, podle které při požadavku přibrání nacistů do vlády byl hlas diktátorův ostrý a výhružný. Jen silná podpora zahraničních mocností mohla by dát Schuschniggovi možnost tlak Třetí říše odrazit.

„L'Oeuvre" prohlašuje přibrání nacisty Seyss-Inquarta do rakouského kabinetu za novou kapitolu dějin Evropy.

„Peuple" vidí osud Evropy v rozhodnutí, zda Západ podpoří Rakousko.

„Le Jour" se dovídá, že Mussolini doporučoval Schuschniggovi přijetí Hitlerových nabídek. Vatikán proti tomu energicky zakročil. List tvrdí, že Vatikán doporučoval kancléři, aby informoval Hodžu o berchtesgadenských poradách.

Anglie i Francie je pobouřena tímto vývojem ve střední Evropě a rozšířením mocenského postavení osy Berlín — Řím.

Co se děje v Německu?

Vývoj událostí ve III. Říši postupuje velice rychle a je zřejmo, že Hitler ovládl i armádu, což se považovalo dosud za neuskutečnitelné. Její odpor trval ustavičně a nepodařilo se zlomit jej ani maršálu Blombergovi. Pro tento odpor byla mezi hakenkreuzlerskou stranou a armádou nenávist, kterou se sice podařilo zamaskovat, ale ne ji odstranit. Hitler si počínal energicky. Sesadil vysoké důstojníky, hlavně generály, kteří byli známi svým odporem ke straně a jmenoval na jejich místa lidi, na které se může spolehnouti. Proto hodně vysokých důstojníků opustilo tajně Německo a vystěhovalo se do ciziny, hlavně do Rakouska. Jest ovšem otázka, zda jim tam bude povolen delší pobyt, což je za nynějšího stavu málo pravděpodobné. Hitler vyhrál svůj boj netoliko s armádou, nýbrž i s kapitálem a severoněmeckými junkery, kteří ho od počátku financovali. Jako dříve již Mussolini potřel kapitalism, tak učinil nyní i Hitler a to je nejhlavnější jeho úspěch. Zahájil toto tažení vyhlazovacím bojem proti židům a končí jej nyní.

Jaký mají cíl naši Němci?

Třeba říci, že naši Němci pracují houževnatě, aby docílili co nejvíce výhod a již se jim jich podařilo hodně získat. Nejsou však ještě spokojeni. V „Prager Tagblatt" byl uveřejněn 13. února článek, který to aspoň jasně ukazuje. Mluví se v něm o tom, že bude vydáno vládní nařízení, jež pevně stanoví nárok Němců na proporcielní zastoupení v úřadech. Podle tohoto nařízení mají býti menšiny zastoupeny v ústředních úřadech svým celostátním procentním poměrem, v ostatních úřadech pak podle procentního poměru, odpovídajícího dotyčnému úřednímu obvodu. Podle toho by měli Němci v ústředních úřadech 22% úředníků, v politické a finanční službě v Čechách 33%, v obvodech jednotlivých poštovních a železničních ředitelství tolik procent, kolik odpovídá německému obyvatelstvu v obvodech bydlícímu. Co to znamená? Znamená to skutečné vytvoření německého správního území, což se neodvážila uskutečnit ani rakouská monarchie. Článek německého listu, o jehož dobré informovanosti nelze míti pochyb, zmiňuje se dále, o čem na prvém místě Němcům běží: O požadavky v oboru školské správy. „Bylo by nejen v zájmu Němců, praví, ale též v zájmu veřejnosti, aby němečtí učitelé a profesoři nebyli nuceni dopisovati si česky s českými školními úřady. Kromě toho požadují Němci, aby při zřizování zemských školních rad na Slovensku a Podkarpatské Rusi byly utvořeny německé odbory, především však aby byl zřízen zvláštní odbor pro německé školství v ministerstvu školství. To by byl rozumný začátek německé kulturní autonomie." Němci, jak je z tohoto vidět, nejsou nikterak skromní a bylo by na čase aby se proti takovým požadavkům ozvala veřejnost, která má přece co říci k těmto „aktivistickým" pokusům. Konečně je zde přece ústava, kterou nelze jen tak přestupovat.

Dominik Matějka:

Z Rakouska ke Slovanům

(Pokračování).

Druhý zemřel zde náš ošetřovatel Weis, podlehl též tyfu.

Koncem dubna dostal jsem již oddělení a chodil též do staré bolnice pro zásoby do skladiště. Zde zemřelo již mnoho zajatců. Mezi nimi Mezera a kapitán, velitel nemocnice. V květnu již tak nepřibývali nemocní a rekonvalescenti dostávali dovolenou na měsíc až dva a tak obě bolnice se vyprazdňovaly.

Pak jsem dostal z domova peníze a kamarád Prebsl přinesl večer trochu vína a popíjeli jsme a tak jsme byli skoro spokojeni.

Poslední zde onemocněl Prošek z Bráníka, 6 dní byl v bezvědomí, již lékař pochyboval a přece vyvázl.

Dne 5. července 1915 přišel rozkaz o našem odvolání a byli jsme nahrazeni nováčky od sanity.

Rozloučili jsme se s lékařem, jeho chotí a komisarem, poděkovali jsme jim za jejich péči o nás. Ve staré bolnici jsme se sešli, ovšem již ne všichni. Z 84, kteří jsme sem přišli, stálo nás zde připravených k odchodu 40 a čtyři leželi ještě v nemocnici a jen u dvou byla naděje na uzdravení. Tak celou kolonii pokosil zde tyfus za čtyři měsíce.

Jelikož byla zde v této době velká vedra, vydali jsme se ráno za svítání do Velesu. Ve tři hodiny přecházeli jsme po mostě řeku Bregálnici, kdež odbývala se kdysi poslední a rozhodná bitva srbskobulharská, která podle výpovědi Bulharů byla tak krvavá, že mrtvoly stavěly vodu v řece. Na návrší, odkud naposled bylo viděti Štip, byl odpočinek. Pohled na město a okolí byl krásný. Na výšinách, položených proti slunci jsou krásné vinohrady. Dále byla pěkná rovina, všude bohatá a již zralá úroda, žita a ječmeny posečeny. Též se zde pěstuje mnoho máku. Viděli jsme, kterak na poli máku ženy sbírají z makovic bílou šťávu do hrnků, z které se připravuje opium.

Makovice již vyvinutá, ještě zelená, se předem nařízne vodorovně kolem. V poledne 6. června větší odpočinek u hostince v chládku a večer v 10 hodin dorazili jsme na nádraží ve Velesu a brzy jsme všichni usnuli. Budili nás k nástupování do vozů. Pes, kterého jsme měli s sebou, nechtěl se dáti vysaditi do vozu a pak běžel za vlakem až jsme jej ztratili. Tento pes chodil s námi již v Praze na motolské cvičiště, na Smeredově lítal v dešti kulí, byl s námi též v Bitolji a na posledním místě příliš zdivočel, jelikož nás málo viděl.

Druhý den večer přijeli jsme do Niše a desátník nás doprovázející nevěděl, kde nás má předati, tak jsme přespali blíže velkých kasáren na trávě.

Ráno šli jsme asi 2 km směrem k Bělehradu. Zde pracovali již zajatci, na nové odbočné trati vedené ke Kněževaci. Za doprovodu dvou nových strážců, putovali jsme již v 10 hodin napřed po nové trati a pak přes hory a doly, až třetí den dostali jsme se do Kněževace. Zde byly kanceláře firmy, jež prováděla stavbu dráhy, zajatecké komando a pošta. Odtud byli jsme posláni zase zpět asi 6 km. Místo toto jmenovalo se Podviz - Ulaz - Klizûra a bylo zde jen několik baráků již obydlených zajatci, takže my jsme spali tři noci pod širým nebem. Pracovalo se zde na několika místech. Každá parta měla dozorce četaře nebo šikovatele, poněvadž tito pracovati nemuseli.

První naše práce byla na úpravě polní cesty, po níž se dováželo dlouhé dříví a cement. Naším dozorcem byl četař od Deutschmeistrů (čtvrtý vídeňský pluk). Tento Němec honil nás více než Srbové. Večer měli jsme plné ruce puchýřů. Pracovalo se od 6. hodiny ranní a v 8 hodin dostal každý praženou polévku a chléb na celý den. K obědu bylo skopové nebo kozí maso a fazole na řídko a jelikož kuchaři Chorváti, fazole nepřebírali, zůstalo v nich dosti plesnivých, které pokazily celé jídlo.

Kamarád Procházka, který měl na ruce otravu krve ještě v Štipu, hlásil se zde jako invalida, dostal několik lidí a postavil nám boudu z klestí a slámy, kde leželi jsme dvěma řadami proti sobě. Za týden dodělali jsme práci na cestě a já byl přidělen do lomu, kde jsme nakládali kámen na vozíky a vozili po šinkách na stavbu pilíře pro betonový most. Trať byla zde vedena po břehu řeky Tymoku, vysokými skalami a poněvadž řeka někde tvořila ostré záhyby, byly proráženy tunely a stavěny mosty. Práce zde byla těžká.

Na našem úseku byl stavbyvedoucí Drexler, Čech z Prahy, byl v Srbsku již několik roků před válkou a chlubil se, že stavěl druhou kolej od Smíchova do Chuchle.

Pokračování

nalézal na československé půdě. Kdo se tu dopustil zločinu? – Nedávno byl u státní policie udán a k trestnímu oddělení předvolán mladý český člověk. Čtyři léta marně sháněl práci, tu ho nikdo nepředvolal, aby mu řekl, „dáme Vám zaměstnání". Doma má sedmdesátiletou churavou matku. Krást nechtěl, protože byl v poctivosti vychován, opatřil si tedy vozíček, pár pytlů, a živil se jako mnoho jiných podobných chudáků, jezdil na haldy a sbíral nebo od sběračů kupoval nasbírané uhlí, které ve městě prodával. Dovedete si představiti, co to stojí práce, potu a námahy tímto způsobem živit sebe a matku. Ale velkoobchody uhlím samozřejmě již dávno protestovaly proti této nekalé soutěži, úřady ji zakázaly, a kdo dnes přitáhne do města vozejček uhlí a zde jej prodá, dopouští se zločinu. Nebylo by sociálně spravedlivější mladému snaživému muži opatřiti práci, nežli hroziti mu trestem?

Nevím, jak jest tomu ve vnitrozemí, ale v pohraničí kvete velice a zdárně t. zv. „Modrá lotynka". Chudí lidé v ni skládají poslední naději. Dvacetihaléř nebo i korunku si sadějí, a pak celý týden trpělivě čekají, až vídeňské radio ohlásí, která čísla vyšla, je-li to ambo nebo dokonce terno. Úřady modrou lotynku pronásledují, bankéře, zapisovatele i hráče stíhají přísnými peněžitými tresty. Ale takovu starou babičku nepřesvědčíte, že snad by se dopouštěla zločinu, když si sadí. Snad by se spíše odporučovalo, zavésti podobnou levnou loterii s týdenními tahy i u nás. Stát by jistě na ní vydělal a vzal by pokoutním bankéřům možnost odírat nejchudší lidi. – Jak viděti, zločin a zločin, jest veliký rozdíl.

Ke koncertům, plesům, akademiím potřebujete-li dobrou hudbu, obraťte se na kapelníka BOHUMILA RABANA, Praha II., Mezibranská 13. - Jedu též na venek.

Podmokly

Osvětovou školu Podmokelské jednoty čsl. Orla rozvrhli jsme na 5 schůzí, na nichž proberou se vždy přednášky určené ústřední osvětovou radou na dvě hodiny. První schůze konala se 30. I., druhá 13. II., další určeny na 27. II., 13. a 27. III., vždy v klubovně Národního domu v Podmoklech v 9 hodin. Účast na dvou prvních schůzích byla překvapující; přednáší vldp. vzdělavatel profesor Hruškovský, p. ing. Vopršal s chotí, dále bratr starosta, místostarosta, jednatel a náčelník. — K zájezdu do Jugoslávie přihlásil se jeden člen a jeden přítel našeho Orla. — Připravujeme: besídku k 20. III., exercicie k poslednímu březnu a na 10. IV. divadlo.

Karlovy Vary

Místní jednota čsl. Orla koná v neděli, dne 6. března o půl 3. hod. v místnosti restaurace Dolní nádraží výroční schůzi. Jako řečník slíbil se dostaviti vdp. V. Mlejnek z Teplic, který zároveň bude zastupovati okrsek a záložnu „Hermes", která má u nás střadatelský kroužek.

Lidová strana pořádá tuto neděli hromadný zájezd do pohraničí pod heslem „Neděle katolických hraničářů". Ve všech význačných místech změmčeného území konají se schůze katolických hraničářů, na kterých promluví poslanci, senátoři a nejpřednější zástupci Lidové strany.

Jak žádati hypotékární ústav o hypotékární úvěr

Nejstarším druhem úvěru, používaným prakticky, je nesporně úvěr hrazený neboli zástava. Z této pak rozeznáváme zástavu ruční (drahý kov, skvosty, cenné papíry, zařízení, stroje) a zástavu hypotékární – hypotéku.

Nejběžnějším pak druhem dnešních úvěrů je směnka a postup pohledávky.

Mnohdy velmi často je žadatelem o úvěr chybováno, že řádně úvěrové záruky a potřeby neovládá a stává se pak, že jeho cesty a dopisy do peněžního ústavu jsou nespočetné a plné stesku nad pomalým vyřizováním a obrátí se konečně tam, kde lze úvěr rychle obdržeti, ovšem za podmínek velmi problematických.

Proto k zjednodušení doporučujeme toto:

O úvěr hypotékární může žádati pouze majitel reality poznamenané ve zvláštní vložce pozemkové knihy (někdy nachází se realita ve více vložkách) katastrálního území té obce, ve které se realita nalézá. Podrobný tento seznam vložek nachází se u okresního soudu, k němuž zmíněná obec svou soudní příslušností přináleží. V tomto knihovním oddělení požádá žadatel o výpis z pozemkové knihy příslušné vložky (vložek) a opatří si kolek za Kč 8.–. Žádost stačí sděliti knihovnímu úředníku ústně, zvláště na venkově. S tímto úředním výtahem nejnovějšího data dostaví se žadatel do peněžního ústavu a přiloží jej k podané žádosti o úvěr. Bez uvedeného úředního knihovního výtahu nelze naprosto o hypotékární úvěr žádati – tím méně pak jej docíliti. Jedná-li se pak o zemědělský hypotékární úvěr, tu nutno předložiti ještě výkaz ploch (katastrální arch), který nutno si vyžádati na katastrálním a měřičském úřadě v dotyčném okresním městě.

Pozůstává-li realita též z budov, je nutno předložiti požární pojistku, kterou nutno pro peněžní ústav v případě poskytnutí hypotéky vinkulovati, t. j. nároky příslušející držiteli pojistky postoupiti peněžnímu ústavu pro případ požáru.

V každém případě pak je nutno prokázati se potvrzením příslušného berního úřadu o zaplacených daních, případně i výkazu daňových nedoplatků, které zpravidla peněžní ústav z výnosu zápůjčky sám za žadatele proplácí.

Na základě těchto dokladů, tedy knihovního výtahu, daňového potvrzení, příp. pak katastrálního výkazu a požární pojistky lze jedině hypotéku obdržeti.

Razítka jen u Peterky PRAHA VIII., Primátorská 58.

Roudnicko-Libochovicko

Před uzávěrkou našeho listu se dovídáme, že Bio invalidů v Roudnici n. Lab. jest již vkusně upraveno a připraveno k otevření. Záleží nyní jen na zkoušce nových promítacích strojů a bude-li zkouška dobrá, bude již tuto neděli zahájeno první představení na které se již dnes Roudnická veřejnost velmi těší. Přejeme invalidům hodně štěstí a Roudnickou veřejnost prosíme o podpoření opravdově sociálního podniku.

Místní organisace čsl. strany lidové v Roudnici n. Lab. a v Libochovicích súčastnily se třemi členy z Roudnice a několika členy z Libochovic minulou neděli velikého manifestačního projevu p. ministra veřejných prací ing. J. Dostálka v Lounech v sále hotelu Záložna. Sál ten byl již před 10. hodinou dopolední před počátkem schůze naplněn účastníky z celé župy Lounské, z Kralup, Slaného, Rakovníka, Mostu, Bíliny, Ducheova atd. Hudba slavnostní přivítala přicházejícího p. ministra Dostálka. Zupní předseda Žák z Kralup zahájil jednání a dal slovo p. ministrovi Dostálkovi, který měl velmi šťastný den a obhájil slavně Čsl. stranu lidovou proti socialistům i agrárníkům. Pak župní tajemník Hervert udával zpusob, jak vykonati v župě Čtyřletku uloženou zemským sjezdem strany. O potřebách lidu zemědělského mluvil výstižně poslanec Václav Knotek a o potřebách dělnictva poslanec Alois Petr. Dále o potřebách stavu živnostenského i obchodního jednal odborový tajemník Fr. Pexa a o potřebách i přáních gážistu promluvil odbor. tajemník Ladislav Šolc. Jak viděti jest strana lidová stranou povšechnou, hledí na potřeby všech vrstev a všech stavů naší společnosti a proto nechce žádnou vrstvu ani žádný stav pomijeti ani mu neprávem přednost dávati před ostatními. Jednání se protáhlo až ke třetí hodině odpolední, kdy se účastníci s nadšením rozcházeli. Před započetím toho projevu byli účastníci na službách Božích v nádherném gotickém chrámě děkanském, který má skvostné, vyřezávané oltáře barokní, tři podle sebe ve hlavní lodi. Roudnická místní organisace súčastnila se pak večer touž neděli 13. února asi tuctem účastníků lidového plesu pořádaného místní organisací naší v Rovném pod Ripem. Ples ten byl přečetně navštíven a doprovázen často společným lidovým zpěvem, když hudba p. Němce ze Vražkova hrála znárodnělé kousky. Organisace ta i organisace místní v Roudnici vzdávají srdečné díky všem pracovníkům, kteří se o zdar plesu lidových v Rovném a Roudnici přičinili, zvláště pak těm, kteří dárky do tombol zdar plesu těch umožnili.

Zdejší jednota orelská dávala minulou neděli v sále u kapucínů přednášku se světelnými obrazy o Staré Boleslavi. Obrazy ty s proslovy podávaly dějiny boleslavských památek, zvl. tamního bronzového obrazu Mariánského nazývaného palladiem českým a ukazovaly podobizny všech osob o Starou Boleslav zasloužilých, jakož i památky míst a měst na Starou Boleslav se vztahujících; mezi nimi byl též obraz Staroboleslavské Matky Boží z kostela proboštského v Roudnici n. Lab.

Střadatelský kroužek v Orle

Připravujeme se na III. všeorelský slet, který musí býti skvělou representací nejen orelstva, ale celého katolického tábora československého. Slet bude vyžadovati zvláště od členstva značných finančních obětí, nové kroje, jízdné do Prahy atd. Je nutno šetřiti předem. Jedinečnou možnost poskytuje záložna Hermes v Praze I., Masarykovo nábř. 18. Zřiďi střadatelský kroužek v každé jednotě. Všem vkladatelům daruje vkladní knížky se základním vkladem Kč 5.—. K vedení kroužku poskytne zdarma knihy, kde každý střadatel bude míti vlastní stranu a vklady budou se mu dle uložených částek zapisovati jak do knížky, tak i do knihy, takže v jednotě jest přehled o výši nastřádaných úspor. — V pololetí sepíše pokladník seznam vkladatelů se zůstatky vkladů a odešle do záložny, kde se připíší úroky, které potom pokladník v knize doplní a připíše vkladatelům. Výlohy spojené s vedením kroužku hradí záložna sama a podle výše úspor odmění jednotu Orla čsl. nebo pokladníka.

Ve všech místech, kde není náš katolický ústav, uveďte v činnost střadatelský kroužek, záložna vám k snazší práci zapůjčí zdarma kovové střádanky, které se mohou půjčovat, když jest na knížce uloženo alespoň Kč 20.—, aneb pěkné budíky na vklad Kč 65.—. Střádání jest podmínkou velké účasti na sletu a jeho finančního zajištění a proto pamatujte včas. - jvk -

Organisační

Nezávislá jednota čsl. legionářů má ve svém Kruhu přátel zorganisováno na 12.000 členů. Kdy katolici pochopí tuto povinnost a stanou se členy Jednoty přátel katol. legionářů. — Členské přihlášky byly v naší Svat. Stráži přiloženy. Vyplňte je a odešlete. Příspěvek jest dobrovolný.

Ples v Krouně koná se v neděli 27. února pod protektorátem bratří štkpt. Dr. Theodora Nováka, ministerského rady v. v., poručíka ital. legii Josefa Skrocha, městského tajemníka v Proseči a př. P. Josefa Vorličky, faráře v Krouně. Hudba p. J. Havla ze Skutče, za spolupůsobení př. Bohuše Rabana, hudeb. skladatele z Prahy. Čistý výnos bude věnován na pořízení pamětní desky br. Aloisu Džbánkovi, předčasně zemřelému francouzskému legionáři. Zveme srdečně jak legionářské bratrstvo tak i celou katolickou veřejnost.

Legitimace venkovským členům budou postupně zasílány poštou. Kde jsou místní skupiny, vyzvednou si tyto bratři u jednatelů. Legitimace skupiny pro okresy Hlinsko, Polička a Skuteč, budou bratřím vydány při členské schůzi, která se bude konati u příležitosti plesu v Krouně, dne 27. února t. r.

Plesu nezávislé jednoty čsl. legionářů zúčastnil se v zastoupení Zemského svazu Ústřední jednoty čsl. legionářů br. podplukovník Ant. Pelich.

Strahov. Četně navštívená členská schůze pražských bratří konala se v neděli 13. února t. r. Zahájil ji br. Foltín, který současně podal referát o mimořádné valné hromadě Ústřední jednoty čsl. legionářů konané v neděli 6. t. m. v Brně. O přípravách na II. společenský ples podal zprávu br. Křiklava. Na to vydávány nové členské legitimace. Bratři, kteří nebyli přítomni nechť si je vyzvednou u jednatelů a to členové strahovské skupiny u br. Foltína, členové vršovické skupiny u br. Winklera. Ti bratři, kteří nevyplnili členský dotazník nemají legitimace vystavené, poněvadž zemský sekretariát nezná potřebná data, která jest nutno do nových legitimací vepsati. Vyplňte proto dotazník co nejdříve. Za odběratele Stráže přihlásili se nově 4 bratři. Plesu súčastní se všichni bratři, Ti, kteří mají uniformy, přijdou v uniformách. —jvk—

Příbramská strojírna a slevárna
ŠMOLÍK A SPOL.,
společnost s r. o. Příbram
dodává:
smaltované sporáky a kamna, lit. vany smalt., dřezy a pod.
Strojírna Slevárna Smaltovna

Navštivte
nově zřízenou restauraci
v »Panském domě«
v Roudnici n. L. Karlovo nám. 18.
Dobrá vyleželá piva
Levná výborná kuchyně
Levné noclehy
Stáje pro přespolní povozy
Doporučujeme

CENTRÁLNÍ DROGERIE
„KRÁLÍK"
ROUDNICE - MUSOVA

TISKOPISY
TELEFON 236-26
VŠECH DRUHŮ, MODERNĚ PROVEDENÉ, V DOBĚ NEJKRATŠÍ DODÁ TISKÁRNA
VLAST - A. DANĚK, PRAHA II., ŽITNÁ 26

PRO DOBRÉ BYDLENÍ
DOBRÝ NÁBYTEK
od fy R. BUKÁČEK Praha-Karlín, Královská tř. 47.
Odborné zařizování ústavů, vil, obchodů. Bohatý výběr, kvalitní výroba, levné ceny. — Telefon číslo 61705

Redakce, administrace a expedice v Praze II., U Půjčovny č. 4. Telefon č. 377-83. Předplatné Kč 24.— ročně, jednotlivé číslo po 50 hal. Vychází týdně v pátek. Kdo si ponechá dvě čísla a odebírání písemně nezastaví, považuje se za odběratele. Odběratelem přestává býti ten, kdo to administraci písemně oznámí. Novinová sazba povolena řed. pošt. a telegrafů v Praze p. čís. 175742/IIIa/1937. Dohlédací pošt. úřad Praha 25. Vydavatel a majitel Jednota přátel katolických legionářů, Praha II, U Půjčovny č. 4. Čís. pošt. spořitelny 210.512 (Záložna Hermes v Praze). Odpovědný redaktor Bedřich Klimeš. Tiskne tiskárna Vlast, n. A. Daněk v Praze II., Žitná 26. Řídí redakční kruh.

Hlavní název: **Svatováclavská stráž**
Autor: **Věra Procházková**
Názvy článků: **Pro svorné soužití, Poctivyj Chod, Jaký mají cíl naši Němci?, Střadatelský kroužek v Orle**
Stránky: **[1], [2], [3], [4]**